

“Conèixer el català és un factor que ajuda a la igualtat”

venir a classe, a poder-ho fer els caps de setmana o al vespre, quan els vagi bé.

Com ha canviat el perfil de l'alumnat?

En un començament, fins i tot molt abans de l'existència del Consorci, hi havia moltes persones que eren catalanoparlants però no havien tingut l'oportunitat d'aprendre a escriure en català. D'alguna manera eren analfabets en la seva llengua. També hi havia el perfil de persones que feia anys que eren a Catalunya, provinents d'Andalusia, d'Extremadura, de Galícia..., que tenien una comprensió alta del català però no s'havien llançat a parlar-lo per diferents motius: per la situació política del país, que no ho afavoria gens, però també perquè havien viscut en llocs concentrats, on gairebé no sentien català si no sortien d'aquell barri o d'aquell poble. Ara el que tenim són moltes persones provinents del Senegal, la Xina, Gàmbia, el Marroc, Amèrica del Sud... Recordo que al començament encara hi havia molt el tic de pensar que tenien una comprensió oral del català però no hi era.

Els nous vinguts veuen aprendre el català com una oportunitat?

Els que ens arriben al centre, sí. Ara bé, s'hauria d'arribar a aquells que no ho veuen (com una oportunitat). El que tenim a favor nostre és que la majoria vénen de societats multilingües, estan acostumats a la convivència de més d'un idioma. Al Senegal hi ha el wòlof, però també parlen el fula, el mandinga... No els és estrany que hi hagi més d'una llengua en un país, perquè ja ho han viscut en la seva cultura.

Una de les experiències més reeixides ha estat el voluntariat per la llengua.

El mecanisme és molt senzill: posar en contacte una persona que normalment parla en català amb una persona que l'està aprenent i es troben un cop a la setmana, durant deu setmanes. Aquest és el compromís. Es troben i fan el que vulguin fer, tant poden anar a fer un cafè com passejar, comprar... D'entrada, aquelles dues persones es coneixen en català. Parlar en català amb una sola persona sempre és més fàcil, i més sabent que l'altra és allà voluntàriament perquè et vol donar un cop de mà. La persona voluntària pot aprendre molts altres aspectes culturals de l'altra persona. Això fa que, si aquelles dues persones

s'entenen, l'experiència funcioni. En el cas del voluntariat hem anat creixent i de parelles a Granollers ara n'hi ha 154.

També intenteu implicar entitats.

Demaneu a les entitats si volen signar un acord de col·laboració, de manera que nosaltres fem difusió de les activitats que organitzen i ells en fan del voluntariat lingüístic entre els seus socis. Això vol dir que un voluntari que, a més, formi part d'una entitat de Granollers, d'entrada és molt probable que doni a conèixer aquella entitat a la seva parella lingüística. I, fins i tot si s'engresca, n'acabi formant part.

Actualment hi ha a Granollers 154 parelles lingüístiques, una proposta que permet conèixer altres persones practicant el català

Els catalanoparlants continuem canviant al castellà quan intuïm que algú no sap català?

En general, sí. Hi ha casos que no, però. Si fos perquè l'altra persona no ho entén, s'entendria el canvi d'idioma. El que passa és que moltes vegades ho fem quan l'altra persona t'entén perfectament. Els alumnes ens ho diuen, intenten parlar en català però la gent canvia d'idioma. En les persones que han vingut de fora encara és més absurd: una persona del Senegal no té perquè saber el castellà, perquè la seva llengua és una altra, pot parlar wòlof, pot conèixer el francès, però el castellà li és tan aliè com el català.

Creus que el català ajuda a la integració dels nous vinguts?

És una manera de disminuir les desigualtats. Per això la immersió lingüística és tan important, per no fer uns ciutadans d'una manera i uns d'una altra. Tots els nens, vinguin d'on vinguin, reben la mateixa educació, han de dominar les dues llengües i tres, si pot ser. Amb els adults intentes fer una mica el mateix: per què aquella persona ha de desconèixer la llengua del país? Conèixer el català és un factor que ajuda a la igualtat.

Estem en uns moments en què es qüestiona el català com a llengua vehicular a l'escola.

Ens hem de mantenir fermes perquè no hi ha altra manera. Quan es va optar per una escola única per a tots els nens, vinguessin d'on vinguessin, es va fer un pas molt important, perquè si no, què fem? Els que vénen d'un lloc, una escola i els que vénen d'un altre, una altra escola? És una manera de separar.

